

РОБЪРТ ШЕКЛИ

АРОМАТЪТ НА МИСЪЛТА

Превод от руски: Людмила Леонидова, 1967

chitanka.info

Неприятностите на Лерой Кливи започнаха, когато неговият звездолет 243 пресичаше още неусвоеното звездно струпване Пророкоъгълник. Лерой и по-рано недоволствуваше от трудностите в работата на междузвездния пощальон: стар кораб, проядени тръби, непроверени астронавигационни прибори. Но сега, следейки за показанията на уредите, той забеляза, че в кораба става непоносимо горещо.

Лерой сподавено въздъхна, включи системата за охлаждане и се свърза с началника на пощенската база. Разговорът се водеше при критична далечина за радиовръзка и гласът на Главния едва се долавяше през океана от статически изпразвания.

— Пак ли повреда, Кливи? — попита Главния със зловещия глас на човек, който сам съставя графици и свято вярва в тях.

— Как да ви кажа — отговори с ирония Кливи. — Ако не смятаме тръбите, уредите и инсталациите, всичко останало е прекрасно. Само изолацията и охлаждането май не се оказаха на висота.

— Наистина позор — каза Главния, внезапно преизпълнен със съчувствие. — Представям си какво ти е положението.

Кливи завъртя докрай регулатора на охлаждането, изтри потта, заливаща очите му, и си помисли, че на Главния само му се струва, че знае как се чувства сега неговият подчинен.

— Аз ли отново и отново не ходатайствувам пред правителството за нови кораби? — Главния невесело се разсмя. — Изглежда те смятат, че пощата може да се доставя с всяка плетена кошница.

В тази минута Кливи не се интересуваше от грижите на Главния. Охлаждащата инсталация работеше с пълна мощност, а корабът продължаваше да се нажежава.

— Не мърдай от приемника — каза Кливи и се отправи в задната част на кораба, откъдето сякаш изтичаше горещина. Тук той откри, че трите резервоара не са запълнени с гориво, а с кипящ нажежен до бяло шлак. Четвъртият пред очите му претърпяваше същата метаморфоза.

Миг Кливи тъпо гледаше резервоарите, след това се хвърли към рацията.

— Нямам гориво — съобщи той. — По моему стана каталитическа реакция. Нали ви говорих, че са необходими нови

резервоари. Ще кацна върху първата кислородна планета, която ще срещна.

Той грабна Аварийния Справочник и разлисти раздела за струпването Пророкоъгълник. В тази група звезди отсъствуваха колонии, а за допълнителни подробности се предлагаше да се обръщат към картата, на която бяха нанесени кислородните светове. С какво друго освен кислород бяха богати те, никому не беше известно. Кливи се надяваше да изясни това, ако корабът не се разсипе веднага.

— Ще опитам З-М-22 — прорева той през нарастващите изпразвания.

— Добре наглеждай пощата! — провлечено извика Главния. — Веднага изпращам друг кораб.

Кливи попита какво да прави с пощата — с двадесетте фунта кореспонденция. Обаче Главния беше вече прекъснал връзката.

Кливи сполучливо се приземи на З-М-22; изключително сполучливо, ако се вземе под внимание, че беше невъзможно да се докосне до нагорещените уреди. Размекналите от прегряване тръби се бяха свили на възел, а пощенската чанта, праметната през рамо, стесняваше движенията му. Звездолетът 243 влезе в атмосферата като лебед, но на височина 20 фута от повърхността се отказа от борбата и като камък полетя надолу.

Кливи отчаяно се стараеше да не загуби и последните остатъци от съзнанието си. Бордовете на кораба бяха станали вече тъмночервени, когато той се измъкна през запасния люк; пощенската чанта беше здраво закрепена на гърба му. Олюлявайки се, със затворени очи той пробяга стотици ярда. Когато корабът експлодира, взривната вълна събори Кливи. Той стана, направи още две крачки и окончателно пропадна в небитието.

Когато Кливи дойде на себе си, лежеше на склона на неголям хълм, забил нос във високата трева. Намираще се във великолепно, неописуемо състояние на шок. Струваше му се, че разумът му се е отделил от тялото и освободен лети във въздуха. Всичките му грижи и страхове останаха с тялото. Разумът с нищо не бе отегчен.

Той се огледа и видя, че покрай него прибягна мъничко зверче, голямо колкото катеричка, но с тъмнозелена козина.

Когато зверчето се доближи, Кливи забеляза, че то няма нито очи, нито уши.

Това не го учуди — напротив, стори му се напълно уместно. За какъв дявол са на катерицата очи и уши? Изглежда по-добре е, че катерицата не вижда несъвършенството на света, не чува воплите, предизвикани от болка!

Появи се и друг звяр, който по големина и форма на тялото приличаше на едър вълк. Той беше също със зелен цвят. Паралелна еволюция? Тя не променя общото положение на нещата, заключи Кливи. Животното също нямаше нито очи, нито уши. Но в разтворената му уста блестяха два реда мощни зъби.

Кливи вяло наблюдаваше животните. Свободният разум няма работа с вълци и катерици, макар и без очи.

Той забеляза, че на разстояние пет фута от вълка катеричката замря на мястото си. Вълкът бавно се доближаваше. На разстояние около три фута изглежда изгуби следата, по-право миризмата. Той затресе глава и бавно описа около катеричката кръг. След това пак тръгна по права линия, но вече в невярна посока. „Слепият преследва сляп“ — помисли Кливи и тези думи му се сториха като дълбока, вечна истина. Пред очите му катеричката изведнъж затрепери, вълкът се завъртя на място като дервиш, внезапно скочи върху катеричката и като клъцна три пъти със зъбите си, я изяде.

„Какви големи зъби имат вълците“ — безразлично помисли Кливи. И в същия миг вълкът без очи рязко се обърна към него.

„Сега той и мене ще изяде“ — помисли Кливи. На него му беше даже забавно, че той ще бъде първият човек, изяден на тази планета.

Когато вълкът се озъби пред самото му лице, Кливи отново изгуби съзнание.

Той дойде на себе си вечерта. По земята лежах дълга сенки, слънцето се спускаше зад хоризонта. Кливи седна и за опит внимателно сви ръцете и краката си. Всичко беше здраво.

Той се приповдигна на едно коляно, олюлявайки се още от слабост, но съзнанието му беше ясно. Какво се бе случило? Той помнеше катастрофата, но така, сякаш тя стана преди хиляда години: корабът експлодира, той се отдалечи от него и изгуби съзнание. След това се запозна с катеричката и вълка.

Кливи неуверено стана и се огледа наоколо. Сигурно последният фрагмент от възпоминанията му се е присънил. Той отдавна нямаше да е жив, ако наблизо беше се появил някакъв вълк.

Тук Кливи погледна под краката си и видя зелената опашчица на катеричката, а малко по-далече — нейната глава.

Той трескаво се опита да си събере мислите. Значи наистина тук е имало вълк, и при това гладен. Ако Кливи иска да доживее до пристигането на спасителите, трябва да си изясни какво става тук и защо.

Животните нямаха нито очи, нито уши. Но тогава по какъв начин те се проследяваха помежду си? По миризмата? Ако е така, то защо вълкът търсеше катеричката толкова неуверено?

Чу се тихо ръмжене и Кливи се обърна. На разстояние по-малко от петдесет фута край него пробягна нещо подобно на пантера — на зеленоватакафява пантера без очи и уши.

„Проклетата менажерия“ — помисли Кливи и се притаи в гъстата трева. Чуждата планета не му даваше нито почивка, нито време за ориентировка. А това беше наложително. Трябваше да размисли и открие как са устроени тези животни. Може би вместо зрение те притежават развито чувство за локация.

Пантерата се отдалечи.

Кливи се поотпусна. Може и ако не ѝ се изпречвам на пътя, пантерата...

Едва той стигна в мислите си до думата „пантера“, животното се обърна към него.

„Но какво съм направил? — питаше се Кливи, заривайки се по-дълбоко в тревата. — Тя не може да ме открие по миризмата, да ме види или чуе. Всичко, което аз успях да сторя за този интервал, това е, че реших да не ѝ се изпречвам...“

Като дигна главата си нагоре, пантерата с равномерни скокове се насочи към него.

Това бе последната капка. Животното, лишено от очи и уши, може да открие присъствието на Кливи само по един начин.

То непременно трябва да притежава телепатически способности.

За да провери своята теория, Кливи мислено произнесе думата „пантера“, като безсъзнателно я отъждествяваше с приближаващия се звяр. Пантерата яростно зарева и забележимо съкрати разделящото ги разстояние.

За някаква си нищожна част от секундата Кливи постигна много нещо. Вълкът преследваше катеричката с помощта на телепатия.

Катеричката замря — може би изключвайки своя мъничък мозък. Вълкът изгуби следата и не я намираше, докато на катеричката ѝ се удаваше да затормозва дейността на мозъка.

Ако е така, защо вълкът не нападна Кливи, когато той лежеше без съзнание? Може би Кливи престана да мисли — поне престана да мисли на тази дължина на вълните, която вълкът улавя? Но не е изключено работата да е по-сложна.

Сега основната задача е пантерата.

Звярът отново зарева. Той се намираше само на тридесет фута от Кливи и тази дистанция бързо намаляваше. „Само това остава да се прави“ — помисли Кливи, — да не мисля за... да мисля за нещо друго. Може би тогава пан... може би тя ще изгуби следата. Той се зае да мисли за всички момичета, които някога е познавал, старателно си припомняше и най-малки подробности.

Пантерата се спря и изпадайки в съмнение, задраска с лапите по земята.

Кливи продължаваше да мисли за момичета и за космолети, и за планети, и пак за момичета, и за всичко друго освен за пантерата.

Пантерата се придвижи още на пет фута.

„Дявол да го вземе — помисли той, — как може за нещо да не се мисли? Ти трескаво мислиш за камъни, скали, хора, пейзажи и други неща, но твоят ум неизменно се връща към... Но ти я игнорираш и се съсредоточаваш върху своята покойна баба (света жена!), мислиш за стария пияница баща, за синините на десния ти крак. (Преброй ги! Осем са. Преброй ги още веднъж. Пак са осем.) А сега ти дигаш небрежно очи, виждаш, но не узнаваш п... Но както и да се извърташ, тя все пак се приближава.“

Да се опитваш да не мислиш за нещо — това е все едно да спираш лавина с голи ръце. Кливи разбра, че човешкият ум не се поддава така леко на безцеремонно съзнателно затормозване. За това са необходими време и практика.

Но на него са му останали само около петнадесет фута, за да се научи да не мисли за п...

Е, какво пък, може да мисли за карти и за вечеринки, и за кучета, котки, коне, овце, вълци (да се махате!); за синините по тялото си, за броненосци, пещери, леговища, бърлоги, малки зверове (не бива), п-панегирици и емпирици, и лирици, и трагици (остават примерно 8

фута), за обеди, филе-миньони, виолетки, фурми, бухали, прасета, прътове, палто и п-п-п-п...

Сега пантерата се намираше само на някакви си пет фута и се готвеше да скочи. Кливи не беше вече в състояние да прогонва досадната мисъл. Но изведнъж в порив на вдъхновението той си помисли: „Пантера-самка!“

Пантерата, все още напрегната за скок, със съмнение протегна муцуната си.

Кливи се съсредоточи върху идеята за женска пантера. Той е женска пантера и какво собствено иска от него този мъжкар, който я плаши? Той помисли за своите (пардон, на пантерата!) деца, за топлото леговище, за прелестите на лова на катерици...

Пантерата бавно се приближи съвсем плътно и ласкаво потри снага в Кливи. Той с отчаяние мислеше за хубавото време, за това какъв юнак е тази пантера — такъв голям, силен, с такива огромни зъби.

Животното замърка!

Кливи легна, обви около пантерата въображаемата си опашка и реши, че трябва да спи. Пантерата стоеше до него в нерешителност. Като че ли чувствуваше, че работата не е съвсем в ред. Тя издаде късо, дълбоко, гърлено ръмжене, обърна се и побягна.

Слънцето беше залязло преди малко и всичко наоколо синееше. Кливи неудържимо се тресеше и едва се сдържаше да не се засмее истерически. Ако пантерата беше се задържала още на една секунда...

Той напрегна волята си и успя да се овладее. Време е сериозно да поразмисли.

— Какво пък, ще изчакаме и ще видим. Пантерата сигурно не е глупава. Просто на нея за пръв път и изиграха такава шега.

Но всяка шега се удава... веднъж...

Кливи легна по гръб и се взря в небето. Извънредно много беше се изморил, за да се движи, освен това и тялото му, цялото покрито с кръвоизливи, го болеше. Какво ли му готви нощта? Излизат ли зверовете на лов? Или през нощта се установява някакво примирие? Всичко му беше безразлично.

По дяволите катерици, вълци, пантери, лъвове, тигри и северни елени!

Той заспа.

На сутринта той много се учуди, че е още жив. Засега всичко върви добре. В края на краищата денят може и да не бъде лош. В добро настроение Кливи се отправя към своя кораб.

Върху обгорялата земя в мястото на падането от звездолет 243 бе останала само купчина безформен метал. Кливи измъкна един метален прът, прехвърли го в ръката си, за да прецени неговата тежест, и го мушна зад колана, малко по-долу от пощенската чанта. Не е кой знае какво оръжие, но все пак дава увереност.

Корабът бе в безнадеждно състояние. Кливи се огледа и се отправя да търси храна. Наоколо растяха плодоносни храсти, Кливи внимателно отхапа от непознатия му плод и реши, че той е стипчив, но вкусен. Нахрани се с плодове, пийна вода от ручея, който ромонеше в близката долчинка, и почти доволен се огледа наоколо.

Засега нямаше никакви зверове. Кой знае, може би пък тъкмо сега те го обкръжават.

Той се постара да отвлече вниманието си от тази мисъл и се зае да търси укритие. Най-сигурното е да се притаи, докато дойдат спасителите. Той блуждаеше по леко наклонени хълмове, напразно опитвайки се да намери скала, дръвце или пещера. Дружелюбният ландшафт можеше да му предложи само храсти, високи шест фута.

Към края на деня той остана без сили, падна духом и само тревожно се взираше в небето. Защо още ги няма спасителите? Според него, бързоходният спасителен кораб трябваше да пристигне за едно денонощие, най-много за две. Ако, разбира се, Главния правилно е посочил планетата.

В небето нещо трепна. Той погледна нагоре и сърцето му бясно затуптя.

Над него грациозно, балансирайки с гигантските си криле, бавно проплава птица. Един път тя се гмурна, сякаш пропадна в яма, но веднага уверено продължи полета.

Птицата поразително приличаше на лешояд.

Кливи се потътри по-нататък. След миг той се срещна лице с лице с четири слепи вълци.

Кливи веднага съобрази. Отговорът на един от въпросите, които го мъчеха, е намерен. Той, Кливи, може да бъде проследен по характерния мирис на мислите му. Изглежда зверовете на тази планета

са дошли вече до извода, че пришелецът не е чак толкова необичаен, че да не може да бъде изяден.

Вълците внимателно се прокрадваха. Кливи опита прийома, към който прибягна в навечерието. Издърпвайки металния прът, той започна да си въобразява, че е вълчица, която търси своите вълчета. Няма ли да помогне един от вас, джентълмени, да ги намерим? Само преди една минута те бяха тук. Едното зелено, другото е пъстро, третото...

А може би при тези вълци не се раждат петнисти деца. Единият от тях скокна върху Кливи. Кливи го удари с пръта и вълкът, олюлявайки се, отстъпи.

Сега четиримата застанаха рамо до рамо и възобновиха атаката.

Кливи безнадеждно се опитваше да мисли, че той изобщо не съществува. Напразно. Вълците упорито напредваха. Кливи се сети за пантерата. Той си въобрази, че е пантера. Една голяма пантера, която с удоволствие ще опита вълк.

Това ги спря. Вълците тревожно замахаха опашки, обаче позициите си не предадоха.

Кливи заръмжа: заби лапи в земята и се подаде напред. Вълците взеха да отстъпват, но единият от тях се промъкна зад гърба му.

Кливи се придвижи встрани, като се стараеше да избегне обкръжаването. Личеше, че вълците не вярваха много на спектакъла. Може би Кливи не бе способен, както се следва, да изобрази пантерата. Вълците прекратиха отстъплението. Кливи свирепо заръмжа и замахна с импровизираната си палка. Единият от вълците стремглаво се втурна да бяга, но онзи, който се беше промъкнал зад гърба му, се хвърли върху Кливи и го събори.

Боричкайки се под вълците, Кливи изпита нов прилив на вдъхновение. Той си въобрази, че е змия — много бърза, със смъртоносно жило и отровни зъби.

Вълците веднага се отдръпнаха. Кливи засъска и изви своята безкостна шия. Вълците яростно се озъбиха, но явно нямаха желание да настъпват.

И тук Кливи сгреши. Разумът му знаеше, че трябва да се държи смело и да проявява повече наглост. Обаче тялото му го подведе. Против волята си той се обърна и побягна.

Вълците се втурнаха след него и хвърляйки поглед нагоре, Кливи видя, че предчувствайки жертва, там се слитат лешояди. Той се съвзе и се опита отново да се превърне на змия, но вълците не изоставаха.

Летящите над главата му лешояди подсказаха на Кливи идея. Като космонавт, той добре знаеше как изглежда планетата отгоре. Кливи реши да се превърне на птичка. Той си представи как лети във висината, леко балансира сред въздушните течения и гледа долу върху зелената земя, която като килим се разстилаше все по-широко и по-широко.

Вълците се объркаха. Те се завъртяха на място, почнаха безпомощно да подскачат във въздуха. Кливи продължаваше да лети над планетата, издигайки се все по-високо и по-високо, и в същото време бавно отстъпваше.

Най-сетне вълците се изгубиха. Настана вечер. Кливи бе измъчен. Той изживя още един ден. Но изглежда всички превръщания сполучват само веднъж. Какво ще прави той утре, ако спасителният кораб не пристигне?

Когато се стъмни, той дълго още не можеше да заспи и все гледаше в небето. Обаче там се виждаха само звезди. И чуваше само рязкото ръмжене на вълк и рева на пантера, която мечтаеше за закуска.

... Утрото настъпи много бързо. Кливи се събуди с чувството за умора, сънят не го освежи. Без да става, Кливи чакаше. Къде са спасителите? „Те имаха предостатъчно време — реши Кливи. Защо още ги няма? Ако се забавят много, пантера...“

Не биваше така да мисли. И сякаш в потвърждение той чу отдясно зверски рев.

Кливи стана и се отдалечи; би предпочел среща с вълците...

За това също така не биваше да се мисли, тъй като сега към рева на пантерата се присъедини и воят на вълча глутница.

Хищниците Кливи видя изведнъж. Отдясно от храстите грациозно излезе зеленоватожълтата пантера. Отляво той явно различи силуетите на няколко вълка. Един миг той се надяваше, че зверовете ще се сбият помежду си. Ако вълците нападнеха пантерата, Кливи щеше да се изплъзне...

Обаче зверовете се интересуваха само от пришелеца. За какво да се бият помежду си, съобрази Кливи, когато налице е той, на всеослушание излъчващ своите страхове и безпомощност?

Пантерата тръгна напред. Вълците останаха на почтително разстояние, като имаха намерение изглежда да се задоволят с остатъците от нейната трапеза. Кливи пак се опита да хвъркне като птичка, но пантерата след едва доловимо колебание продължи своя път.

Кливи отстъпи към вълците. Ех, да имаше тука скала или поне прилично дърво...

Но нали наоколо има храсти. С изобретателност, породена от отчаяние, Кливи стана шестфутов храст. Общо взето, той даже нямаше представа как мисли един храст, но се стараше с всичките си сили.

Сега той цъфтеше. Единият от корените му леко се е разклатил. Това е от неотдавнашната буря. Но все пак, ако се отчетат обстоятелствата, той не беше лош храст.

С крайчеца на клоните си той забеляза, че вълците се смутиха и спряха. Пантерата започна да се мята наоколо, пронизително пръхна и склони главата настрани.

„Да, наистина — мислеше Кливи, — на кого ще му дойде в главата да отхапе клонка от храста? Ти възможно си ме приела за нещо друго, но в действителност аз съм само храст. Не искаш ли да напълниш устата си с листа? И ти можеш да си счупиш зъб с моите клонки. Къде се е чуло пантера да яде храсти? А нали аз съм храст? Питай за това моята майка. Тя също е храст. Всички сме храсти. Така се води от стари времена, още от каменовъгления период.“

Пантерата явно нямаше намерение да атакува. Обаче тя не се и махаше. Кливи се съмняваше, че ще може дълго да издържи. За какво например сега трябва да мисли? За прелестите на пролетта? За гнездото на... в косата си?

Върху рамото му кацна някаква си птичка.

„Не е лошо — помисли Кливи. — Тя също мисли, че съм храст и възнамерява да направи гнездо в моите клони. Това е прелестно. Всички останали храсти ще пукнат от завист.“

Птичката лекичко клъвна Кливи по врата. „Ей, внимателно — помисли Кливи. — Не бива да сечеш клона, върху който седиш“.

Птичката, сякаш опитвайки го, клъвна още веднъж. След това здраво застана върху ципестите си крака и започна да дълбае врата на Кливи със скоростта на пневматичен чук.

„Проклет кълвач“ — помисли Кливи, като се стараяше да запази образа. Той отбеляза, че пантерата внезапно се успокои. Обаче когато птичката клъвна врата му за петнадесети път, Кливи не издържа: той сграбчи птичката и я хвърли в пантерата.

Пантерата клъцна със зъбите, но закъсна. Оскърбената птичка направи разузнавателен полет край главата на Кливи и хвъркна към други по-спокойни храсти.

За миг Кливи отново се обърна на храст, но играта бе проиграна. Пантерата замагна с лапата си. Той се опита да бяга, но се спъна в един вълк и падна. Пантерата заръмжа над ухото му и Кливи разбра, че той е вече труп.

Пантерата се смути.

Изведнъж Кливи се преобрази в труп до крайчеца на горещите си пръсти. Той лежи мъртъв вече много дни, много седмици. Кръвта му отдавна бе изтекла. Плътта му беше се разложила. Него няма да го кусне нито едно здравомислещо животно, колкото и да е гладно то.

Изглеждаше, че пантерата е съгласна с него. Тя отстъпи. Вълците изпуснаха гладен вой, но също отстъпиха.

Кливи увеличи давността на своето гниене още с няколко дни. Той се съсредоточи върху това колко ужасно е нехраносмилаем, колко безнадеждно невкусен е той. И в дълбочината на душата си — той бе убеден в това — искрено не вярваше, че е годен за нечия закуска. Пантерата продължаваше да отстъпва, а след нея и вълците. Кливи бе спасен! Ако е необходимо, той ще бъде труп до края на живота си.

И изведнъж до него стигна истинска миризма на гниеща плът. Огледа се настрани и видя, че до него се спусна исполинска птица.

На земята нея биха я нарекли лешояд.

В този миг Кливи едва не се разплака. Нима нищо не може да му помогне? Лешоядът, клатушкайки се, се приближи. Кливи скокна и го удари с крак.

Ако и да му е съдено да бъде изяден, то във всеки случай не от лешояд.

С бързина на мълния пантерата се яви отново и върху нейната глупава пухеста муцуна сякаш бяха изписани ярост и объркване.

Кливи замагна с металния си прът, като съжаляваше, че няма наблизко дърво да се покатери, пистолет — да стреля или поне факел — да изплаши...

— Факел!

Кливи веднага разбра, че изходът е намерен. Той замахна с въображаем огън към муцуната на пантерата и тя отпълзя, като скимтеше жалостно. Кливи бързо почна да се разпространява във всички посоки, жадно обхващайки с пламъка храстите и сухата трева.

Пантерата изчезна като стрела заедно с вълците.

Сега той властвуваше! Наистина как можа да забрави, че на всички животни е присъщ дълбок инстинктивен страх пред пожара! И Кливи ще бъде най-страшният пожар, който, когато и да било, е обхващал тази местност. Надигна се лек ветрец и разнесе неговия огън по хълмистата земя. От храстите изскочиха катерици и дружно се понесоха в далечината. Във въздуха се дигнаха ята птици, а пантери, вълци и други хищници побягнаха един до друг, забравили даже да мислят за лов, стремейки се само да се спасят от пожара — от него, Кливи!

Кливи смътно съзнаваше, че отсега стана истински телепат. Със затворени очи той виждаше всичко, каквото ставаше наоколо, и всичко усещаше почти физически. Той настъпваше като трескащ пламък, помиташе всичко по пътя си и физически усещаше страха на онези, които се спасяваха от него с бягство.

Така трябва и да бъде! Нима благодарение на своята съобразителност и умение да се приспособи човек не беше навсякъде царят на природата? Тук е същото! Кливи тържествуващ прескочи през тясно ручейче на около три мили от старта, възпламени група от храсти, пламна още по-ярко и изхвърли струя пламък...

Изведнъж усети първата капка вода.

Той още гореше, но едната капка се превърна в пет, после в петнадесет, след това в петстотин. Той бе облят с вода, а храната му — трева и храсти — скоро стана съвсем мокра.

Той угасваше.

„Това е просто нечестно“ — помисли Кливи. По всички правила той трябваше да спечели. Той даде на планетата бой на условия, предявени от нея, и беше победил... само за да може сляпото деяние на природата всичко да погуби.

Животните плахо се връщаха.

Дъждът ливна като из ведро. У Кливи угасна и последното езиче пламък. Несчастникът въздъхна и падна в несвяст...

— ... Дяволски сполучлива работа. Ти пази пощата до последния момент, това е признак за добър пощальон. Може би ще ми се удаде да ти издействувам медал.

Кливи отвори очи. Над него, сияейки с горделивата си усмивка, стоеше Главния. Кливи лежеше на легло и виждаше над себе си овалните метални стени на звездолет.

Той се намираше в спасителния кораб.

— Какво се случи? — попита пресипнало той.

— Ние стигнахме точно навреме — отговори Главния. — Ти засега по-добре не се движи. Още малко и щеше да бъде късно.

Кливи почувствува как корабът се откъсна от земята и разбра, че напуска планетата З-М-22. Олюлявайки се, той се приближи до наблюдателното стъкло и почна да се взира в движещата се долу зелена повърхност.

— Ти беше на косъм от смъртта — каза Главния, като застана до Кливи и гледаше долу. — На нас ни се удаде да включим овлажняващата система тъкмо навреме. Ти стоеше в центъра на най-свирепия степен пожар, какъвто досега съм виждал.

Разглеждайки безупречния зелен килим, Главния като че ли за минута изпита съмнение. Той погледна още веднъж през прозореца и изражението на лицето му напомни на Кливи излъгана пантера.

— Чакай... Как е станало... така, че нямаш никакви изгаряния?

Публикувано в алманах „Спектър’67“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.